

- 2) Czy dla odpowiedzi na pytanie zawarte w pkt 1 ma znaczenie okoliczność, że stwierdzenie ważności, które następuje zgodnie z prawem węgierskim,
- a) albo ma miejsce w sytuacji faktycznej, w której umowa nadal istnieje między stronami, to znaczy, gdy celem utrzymania umowy w mocy jest umożliwienie dalszego obowiązywania stosunku prawnego między stronami w przyszłości poprzez skorygowanie z mocą wsteczną warunków uznanych za nieuczciwe – przy jednoczesnym przeliczeniu dotychczas spełnionych świadczeń na podstawie zmienionych warunków – i zapewnienie w ten sposób również ochrony konsumenta przed szczególnie niekorzystnymi konsekwencjami, jakie wynikałyby z obowiązku natychmiastowej spłaty całej kwoty;
- b) albo ma miejsce w sytuacji faktycznej, w której nie istnieje już umowa między stronami, która ma być rozpatrywana w sporze dotyczącym nieuczciwego warunku umownego – ponieważ umowa wygasła lub ponieważ wierzyciel rozwiązał ją już wcześniej z powodu braku spłaty rat lub ze względu na to, że uznał, iż zapłacona kwota jest niewystarczająca, lub w każdym razie, ponieważ w rzeczywistości żadna ze stron nie uważa owej umowy za ważną lub ponieważ kwestia jej nieważności nie może być już podnoszona w wyniku orzeczenia sądu – to znaczy, gdy stwierdzenie ważności umowy ze skutkiem wstecznym nie służy utrzymaniu umowy w mocy w interesie konsumenta, lecz umożliwieniu rozliczenia wzajemnych zobowiązań i zakończenia stosunku prawnego poprzez skorygowanie warunku lub warunków uznanych za nieuczciwe?
- 3) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie zawarte w pkt 1 lit. a) lub b), a także biorąc pod uwagę kwestie podniesione w pkt 2, czy w sytuacji faktycznej opisanej w pkt 2 lit. a) właściwe przepisy wspomnianej dyrektywy stoją na przeszkodzie utrzymaniu umowy w mocy w drodze zastąpienia, do dnia zmiany przewidzianej przez ustawodawcę w ustawie dotyczącej przeliczenia na forinty, przez krajowe przepisy ustawowe, zgodnie z którymi:
- jeżeli umowa nie stanowi inaczej (co nie ma miejsca w niniejszej sprawie), dług wyrażony w pieniądzu powinien być płacony prawnym środkiem płatniczym w miejscu wykonania zobowiązania;
  - odsetki są należne w stosunkach umownych, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach;
  - stopa procentowa jest równa referencyjnej stopie procentowej banku centralnego, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach.

(¹) Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 24 listopada 2021 r. – Recamier SA/BR**

(Sprawa C-707/21)

(2022/C 64/31)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Recamier SA

Druga strona postępowania: BR

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 33 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹), zwanego „Bruksela I”, należy interpretować w ten sposób, że autonomiczna definicja powagi rzeczy osądzonej dotyczy wszystkich przesłanek i skutków tej zasady, czy też niektóre z nich powinny być zastrzeżone dla prawa sądu, do którego wniesiono sprawę, lub prawa sądu, który wydał orzeczenie?
2. W pierwszym przypadku, czy dwa powództwa wniesione do sądów dwóch państw członkowskich należy uznać, w świetle autonomicznej definicji powagi rzeczy osądzonej, za powództwa dotyczące tych samych żądań, jeżeli powód podnosi identyczne okoliczności faktyczne, ale powołuje się na różne podstawy prawne?

3. Czy dwa żądania, z których jedno opiera się na odpowiedzialności kontraktowej, a drugie na odpowiedzialności deliktowej, lecz wynikające z tego samego stosunku prawnego, takiego jak wykonywanie funkcji członka zarządu, należy uznać za mające tę samą podstawę?
4. W drugim przypadku, czy art. 33 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 44/2001, na podstawie którego orzeczenie staje się częścią obrotu prawnego w państwach członkowskich w takim samym zakresie i z takimi samymi skutkami jak w państwie członkowskim, w którym zostało wydane, wymaga odniesienia się do prawa sądu pochodzenia, czy też zezwala na zastosowanie prawa sądu, do którego zwrócono się o wydanie orzeczenia, w odniesieniu do związanych z nim skutków procesowych?”

(¹) Dz.U. 2001, L 12, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2007, L 174, s. 28; Dz.U. 2009, L 311, s. 35.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 25 listopada 2021 r. – XXX/État belge zastępowane przez Secrétaire d'État à l'Asile et la
Migration**

(Sprawa C-711/21)

(2022/C 64/32)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXX

Druga strona postępowania: État belge zastępowane przez Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4, 7 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 5, art. 6 ust. 6 i art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (¹), analizowane w świetle wyroku z dnia 19 czerwca 2018 r., Gnandi, C-181/16, należy interpretować w ten sposób, że sąd rozpoznający skargę na decyzję nakazującą powrót wydaną w wyniku decyzji o odmowie udzielenia ochrony międzynarodowej nie może, przy ocenie zgodności z prawem decyzji nakazującej powrót, uwzględnić zmian okoliczności, które w świetle wspomnianego art. 5 mogłyby mieć istotny wpływ na ocenę sytuacji, a które zaistniały przed zakończeniem przez Conseil du contentieux des étrangers (sądu do spraw cudzoziemców, Belgia) postępowania w przedmiocie udzielenia ochrony międzynarodowej?
- 2) Czy okoliczności, o których mowa w art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, powinny zaistnieć w czasie, gdy cudzoziemiec legalnie przebywa lub jest uprawniony do przebywania na terytorium państwa członkowskiego?

(¹) Dz.U. 2008, L 348, s. 98; sprostowanie Dz.U. 2020, L 67, s. 141.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 25 listopada 2021 r. – XXX/État belge zastępowane przez Secrétaire d'État à l'Asile et la
Migration**

(Sprawa C-712/21)

(2022/C 64/33)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXX